

Ήταν 30 Αυγούστου του 1949.

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος.

Εδώ και αρκετά χρόνια μελετώ τον Εμφύλιο, διαβάζοντας πλήθος βιβλίων και από τις «δυο πλευρές». Μέχρι τώρα δεν έχω εκφράσει ποτέ δημόσια την άποψή μου, γιατί θεωρούσα και θεωρώ, ότι η περίοδος αυτή είναι μια σημαντική διαιρετική τομή στην ελληνική ιστορία. Τομή, η οποία ακόμα επηρεάζει τις ιδεολογίες, την πολιτική σκηνή, τον δημόσιο λόγο για την Ιστορία και οξύνει ακόμα και σήμερα έντονα τα πάθη, σαν να μην έχει περάσει ούτε μια μέρα από τη λήξη του εμφυλίου, με αποτέλεσμα ο λαός να μην δείχνει έτοιμος ακόμα για μια νηφάλια προσέγγιση των γεγονότων. Όμως, φαίνεται τελικά, ότι η μία πλευρά έχει επενδύσει πολλά πάνω στον εμφύλιο όλα αυτά τα χρόνια και αρέσκεται να συντηρεί τα πάθη και να αναδεικνύει τα γεγονότα του εμφυλίου, αναλύοντάς τα βέβαια εργαλειακά.

Αυτό που με παρακίνησε πρώτη φορά να μοιραστώ κάποιες σκέψεις, είναι η επιμονή ορισμένων αριστερών οι οποίοι αντί να μετανοήσουν για τα λάθη τους, τιμούν τον «ηρωικό Δ.Σ.Ε.» και γιορτάζουν τους αγώνες των ανταρτών, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο το «παιδωμάζομα» να το ονομάζουν «παιδοσώσιμο» και να το εορτάζουν και αυτό σαν μια ηρωική σελίδα

των αγώνων του Δ.Σ.Ε. Εννοείται πως οι ίδιοι, δεν επιτρέπουν σε άλλους να κάνουν το ίδιο για τη νίκη του Εθνικού Στρατού. Δυστυχώς φαίνεται ότι αγνοούν ακόμα και τα λόγια ιστορικών στελεχών της Αριστεράς όπως ο Λ.Κύρκος, ή χαμηλότερου βεληνεκούς όπως ο Τάκης Λαζαρίδης, που μιλούσαν για τις βλέψεις των στελεχών του Δ.Σ.Ε. οι οποίοι ήθελαν να εγκαταστήσουν στην Ελλάδα ένα ολοκληρωτικό καθεστώς όπως έγινε με άλλες χώρες που ακολουθούσαν την γραμμή της μητέρας Σοβιετικής Ένωσης.

Προσπαθώντας να εξηγήσουμε αυτήν την αδιανόητη εμμονή στους αγώνες του Δ.Σ.Ε., πρέπει να πάμε κάποιες δεκαετίες πίσω. Τότε που ο Γ. Παπανδρέου προσπάθησε να δώσει στην Αντίσταση την αίγλη την οποία αναζητούσε η Αριστερά, πυροδοτώντας σημαντικές εξελίξεις. Από τη μια μεριά η θεσμική αναγνώριση της Αντίστασης θα ξέπλενε σαν «κολυμβήθρα του Σιλβάμ» τα αμαρτήματα για τα οποία κατηγορούνταν η Αριστερά από τον υπόλοιπο πολιτικό κόσμο (κατοχικός εμφύλιος, υποστήριξη ανεξάρτητης Μακεδονίας, αποχή από τις εκλογές του '46, έναρξη ένοπλου αγώνα εναντίον της νόμιμης κυβέρνησης, συνεργασία με Σοβιετικούς, Βούλγαρους, Γιουγκοσλάβους, Αλβανούς κ.α.) και θα της έβαζε πατριωτικό πρόσημο, ενώ απ' την άλλη θα αφαιρούσε το μονοπώλιο του πατριωτισμού από την Δεξιά. Με αυτόν τον τρόπο, παρότι το Κέντρο κυβέρνησε μαζί με τη Δεξιά τα χρόνια του εμφυλίου και κυνήγησε τους κομμουνιστές, συγκρότησε για αρκετά χρόνια με την Αριστερά έναν αντιδεξιό πόλο, που μια συνεργαζόταν και μια έφερνε σε ρήξη τα δυο στρατόπεδα, σε μια μάχη που εξελισσόταν ανάλογα με την πολιτική συγκυρία.

Μετά ήρθε το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία με την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης από τον Α.Παπανδρέου και τα πολιτικά οφέλη που αποκόμισε απ' αυτήν κερδίζοντας ένα μεγάλο μέρος του κόσμου της Αριστεράς. Έτσι, σε μεγάλο βαθμό, η Αντίσταση είχε συνδεθεί με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και γι' αυτό, το Κ.Κ.Ε. έπρεπε να αναζητήσει ένα καινούριο αφήγημα, το οποίο να το ξεχωρίζει απ' το ΠΑ.ΣΟ.Κ. αρχικά και απ' την υπόλοιπη Αριστερά στη συνέχεια, που δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από την τρίτη φάση του Εμφυλίου Πολέμου. Γι' αυτό, τα τελευταία χρόνια, το Κ.Κ.Ε. προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τον Δ.Σ.Ε. με πλήθος ενεργειών και εκδηλώσεων, κάτι που ακολουθεί τελευταία και ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος πάντα υποστηρίζει κάθε τι εμφυλιοπολεμικό.

Ακόμα και αν κάποιος πιστεύει ότι το Ε.Α.Μ. διέθετε εθνικά χαρακτηριστικά και αγωνιζόταν όντως για την Αντίσταση και την απελευθέρωση της πατρίδας, χωρίς να διαβλέπει πολιτικά κέρδη που επιδίωκε να αποκομίσει το Κ.Κ.Ε. πίσω απ' αυτό και χωρίς να πιστεύει ότι ήταν ξενοκίνητο, δύσκολα θα μπορέσει να αθωώσει τον Δ.Σ.Ε. «από του αίματος τούτου» για τον τρίτο γύρο του εμφυλίου που προκάλεσε, συρόμενο πίσω από τις ορέξεις του Ζαχαριάδη.

Τελειώνοντας αυτήν τη σύντομη ανάλυση, να θυμίσουμε στους υμνητές του Δ.Σ.Ε. μερικά ακόμα στοιχεία:

1) Την βοήθεια (υλική και στρατιωτική) που έλαβε ο Δ.Σ.Ε. από τα κομμουνιστικά γειτονικά κράτη.

2) Το ποσοστό των Σλάβων ανταρτών που πολεμούσαν στις τάξεις του Δ.Σ.Ε., το οποίο δεν έπεσε ποτέ κάτω από το 20% κατά τη διάρκεια του εμφυλίου, ενώ όσο ο πόλεμος πλησίαζε στο τέλος του αυξάνονταν όλο και περισσότερο, μέχρι που οι Σλάβοι αντάρτες έγιναν πλειοψηφία.

3) Τα χαρακτηριστικά των ανταρτών του Δ.Σ.Ε., δεν είχαν καμία ομοιότητα ούτε καν με τους φυλακισμένους κομμουνιστές της Ακροναυπλίας, που το κόμμα τους θεωρούσε ήρωες. Οι περισσότεροι αντάρτες του Δ.Σ.Ε. δεν είχαν σχέση με το κομμουνιστικό κίνημα, ήταν χαμηλής μόρφωσης (πολλοί απ' αυτούς αναλφάβητοι) και κάτοικοι της υπαίθρου, εύκολα θύματα στα χέρια επιτήδειων που τους έταζαν παράδεισους.

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΕΜΦΥΛΙΟΣ!

**Μέρος του άρθρου δημοσιεύτηκε στις 27/08/20 στην εφημερίδα
“Δημοκρατία”, με τίτλο: “Εμφύλιος Διχασμός”**

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>